

Sygn. akt II KK 121/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2013 r.,

sprawy **S. S.**

skazanego z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 października 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 17 maja 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

działając na podstawie art. 535 § 3 kpk oraz art. 624 § 1 w zw. z art. 518 kpk

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić skazanego S. S. w całości od

ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

S. S. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 17 maja 2012 r. za popełnienie dwóch czynów, a to przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (za które wymierzono u karę 1 roku pozbawienia wolności) oraz przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności). Na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k.

Sąd pierwszej instancji orzekł wobec tego oskarżonego karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

W apelacjach wniesionych od tego wyroku oskarżony i jego obrońca zarzucali w zakresie czynu określonego w art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w części dotyczącej kary łącznej - rażącą niewspółmierność kary, zaś w zakresie czynu określonego w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na mylnym przyjęciu, iż doszło do popełnienia przestępstwa rozboju.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 22 października 2012 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od prawomocnego, kończącego postępowanie wyroku Sądu Okręgowego w W. kasację wniósł obrońca skazanego S. S. Jak wynika z treści tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a przede wszystkim sformułowanego zarzutu oraz wywodów uzasadnienia skargi, kasacją zaskarżona została jedynie ta część wyroku Sądu odwoławczego, na podstawie której utrzymany został w mocy wyrok Sądu Rejonowego skazujący S. S. za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia, zakwalifikowany z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Obrońca zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie zasady bezstronności, zasady domniemania niewinności, zasady *in dubio pro reo*, jak również zasady swobodnej oceny dowodów (art. 4, 5 § 1 i 2 oraz 7 k.p.k.).

We wniesionej pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozpoznając kasację w granicach określonych w art. 536 k.p.k. zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, przemawiającym za jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Co do naruszenia zasady obiektywizmu oraz zasady domniemania niewinności (art. 4 i art. 5 § 1 k.p.k.) należy autorowi skargi przypomnieć, iż zgodnie z jednolitym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz poglądami piśmiennictwa prawniczego, zarzut obrazy przepisów formułujących jedynie ogólne zasady postępowania - bez wskazania uchybień konkretnym przepisom, służącym realizacji określonych zasad

- nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacji. W związku z odwołaniem się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. przywołać należy również jednolite zapatrywania, że dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekające w sprawie sądy rzeczywiście powzięły wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnęły je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinny były powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, albo dania wiary zeznaniom świadka z określonej fazy postępowania, a odmówienia wiary jego zeznaniom składanym na innym etapie tego postępowania, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen.

Przechodząc zatem do zarzutu rzekomej rażącej obrazy art. 7 k.p.k. wskazać należy po pierwsze to, iż obrońca popada w wewnętrzną sprzeczność twierdząc z jednej strony, iż faktu popełnienia przez oskarżonego przestępstwa rozboju „nie potwierdził jakikolwiek dowód”, następnie zaś przyznając, że pokrzywdzony „w pierwszej wersji prezentował tezę o rozboju”, ale zeznaniom tym nie należy dać wiary. Po drugie to, że poczynione ustalenia faktyczne pozostają pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko :

- poprzedzone zostały rozważeniem wszystkich okoliczności istotnych dla dokonania ustaleń określonej treści
- są zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostały wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Obrońca nie wykazał w skardze kasacyjnej, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został w prawomocnym wyroku dotrzymany, a zatem także i zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie mógł w realiach niniejszej sprawy stanowić podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Sąd I instancji z dostateczną dozą

wnikliwoci przeanalizował pierwotne, jak i te składane po zmianie stanowiska, zeznania pokrzywdzonego i w przekonujący, logiczny sposób wykazał, dlaczego dał wiarę zeznaniom składanym bezpośrednio po zdarzeniu i jakie były powody zmiany tych zeznań przez świadka Z. J. (k. 511-512 akt). Zasadnie wyeksponowano te wszystkie argumenty, które przemawiają za przyjęciem, iż pokrzywdzony został zastraszony przez członków rodziny oskarżonych. Słusznie też odwołano się, jako do dowodów wspierających, do zeznań świadków ze słyszenia (T. K. i M. O.), którzy przekazali treść spontanicznych wypowiedzi świadka Z. J. podczas przeprowadzonej interwencji, związanej z zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa rozboju. Podzielić zatem należy stanowisko zajęte w odpowiedzi prokuratora na kasację, iż pod pozorem naruszenia przepisu prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., obrońca w istocie zmierza do podważenia w instancji kasacyjnej poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Najlepszym tego wyznacznikiem jest zresztą to, że odwołując się do tej samej argumentacji obrońca postawił w zwykłym środku odwoławczym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) i - wiedząc, że opieranie kasacji na takim zarzucie jest prawnie bezskuteczne - w sposób całkowicie instrumentalny na użytek nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzut ten nazwał naruszeniem przepisów prawa procesowego.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k., albowiem ze względu na sytuację majątkową skazanego oraz odbywanie przezeń kary pozbawienia wolności należy przyjąć, iż S. S. nie jest w stanie ich uiścić.